

Kerst op de hei

Het loopt tegen vieren en het wordt al kouder, als Herder Harm met zijn kudde richting de schaapskooi loopt. Zijn frisse wangen glimmen. Net als zijn hart. Vier weken loopt hij nu elke dag op de Ginkelse hei. Harm kan zijn geluk niet op. Echt slecht weer heeft hij deze weken nog niet gehad. En daarbij. “Slecht weer bestaat niet”, zoals zijn vader zegt. “Slecht beschermende kleding wel.” Harm glimlacht, zijn vader is ook zo trots

op hem dat hij nu geen kantoormeneertje meer is.

Terwijl hij zo heerlijk al mijmerend verder loopt houdt hij Bram, zijn herdershond, in de gaten. Wat een plezier heeft Bram er in om al zijn schapen bij elkaar te houden. Hij reageert feilloos op Harm zijn fluiten en kreten. Het is een echte makker, een maat waar hij graag mee samenleeft. Samenleven met mensen lijkt Harm niet zo goed te lukken. Zijn ouders, zijn ex, ze begrijpen niet wie hij is en willen niet anders dan hem veranderen. Hij is er klaar mee, geef hem maar een kudde en een pracht van een hond.

Harm steekt zijn handen in zijn jaszakken. Hij voelt er nog een boterham zitten. ‘Ach ja, dat was ook zo: hij had rond de middag te weinig rust om alles op te eten’. Harm fluit naar Bram en gaat zitten op de omgekapte boomstam dichtbij hem. Nog 5 minuutjes rust met n boterham met zijn laatste restje koffie is wel fijn nog even. De lucht kleurt al prachtig paarsig rood, nog een half uurtje en het is donker.

Bram heeft alle schapen bij hem in de buurt gebracht en komt gezellig naast hem liggen. “Je bent een beste Bram. Wat ben ik zonder jou?” De schapen blijven om Harm heen staan, sommige gaan liggen. Ook voor hen zit de dag er bijna op. Bram krijgt een kluijfje en Harm eet hap voor hap zijn laatste boterham op. De koffie in zijn thermosfles is nog heerlijk warm.

Nog geen 10 minuten later staat hij op. Direct spitst Bram zijn oren en zijn hele houding vraagt: “En nu? Wat gaan we doen?”

“We gaan naar de schaapskooi Bram, het is mooi geweest voor vandaag. Neem onze meisjes maar mee.” Bram begrijpt het. Direct rent hij om de kudde heen en spoort daarmee de schapen aan de zelfde kant op te lopen als Harm. Harm ziet Bram alert reageren op de twee schapen die iets te ver van de kudde komen.

Dan ineens staat Bram stil met gespitste oren. Zijn neus in de lucht. Hij kijkt richting het bos. Dan zakt hij iets door zijn achterpoten en sprint weg, richting het bos. Waarom? Harm wacht even af. Is er een schaap alleen geraakt? Gaat Bram die halen? Dit zag Harm nog niet eerder.

Hij ziet de lucht donkerder worden. Hij kijkt op zijn horloge. Nog 5 minuten en de zon is onder. Harm voelt dat Bram dit niet voor niets doet. Hij kijkt naar zijn

kudde en dan naar het bos. Ongerust loopt Harm richting het bos, de kudde schapen volgt hem. Zijn hart bonst, zijn stappen worden groter en sneller dan normaal. Iets klopt hier niet, voelt hij. Hij kijkt weer naar de snel donker wordende lucht. De eerste sterren zijn er zelfs al. Zijn grote forse stappen helpen hem zijn onbehagen onder controle te houden. Als hij de rand van het bos bereikt heeft, staat er één ster flonkerend boven het bos. Harm heeft er geen oog voor. Hij fluit zacht om Bram te laten weten dat hij hier is. Dan staat hij stil. Net als zoals Bram 20 minuten geleden deed, tilt hij zijn hoofd naar achter en spitst zijn oren. Even hoort hij niets. Dan hoort hij een zacht gejang. "Bram?" zegt Harm zacht. "Bram, waar zit je jongen?" Voorzichtig zet hij 1-2-3 stappen richting het geluid. Harm hoort geritsel, Bram jankt nog een keer. Dan ziet hij de bekende bruin met witte oren tussen de onder begroeiing door. Met 6 stappen is hij bij zijn makker. Bram blijft liggen, hij kijkt met zijn warme zachte ogen op naar Harm. Zijn staart kwispelt. Als Harm door zijn knieën zakt en Bram gehurkt aait stukt zijn adem. Hij gelooft zijn ogen niet als hij ziet waarom Bram niet opstaat. Half onder zijn buik ligt een bruine deken. De bolling van de deken verraadde dat er iets onder ligt. Harm ziet een klein bolletje met een beige mutsje. Hij durft het bijna niet maar heel voorzichtig schuift hij de bruine deken iets opzij. Met een bonzend hart, warme handen en gloeiende wangen ziet hij een nat gehuild, slapend kindje tegen de warme buik van Bram. Een baby! Harm streelt Bram terwijl hij duizelig van emotie zijn ogen eigenlijk nog niet wil geloven. Wat een onschuldig hummeltje.

Hij staat op, kijkt om zich heen. Het donker dat zijn zicht beperkt, maakt zijn hulpeloze gevoel er niet beter op. Dan pakt hij de baby met deken en al voorzichtig op. Ook Bram staat op. Met eerst wat voorzichtige stappen maar al gauw met een steeds lichtere tred loopt hij rustig tussen zijn schapen met het warme bundeltje onder zijn jas naar de schaapskooi. Daar lopen de schapen mak naar binnen. Bram en Harm met de baby lopen naar het huis dichtbij waar hij sinds een paar weken woont.

Met het slapende kleintje in zijn armen kijkt hij zijn kamer rond. Dan legt hij zachtjes en resoluut het kindje op de bank. Hij vouwt een dichtgeklapte verhuisdoos weer open en duwt er een kussen van de bank in. Hij wikkelt de deken van de baby af en ziet een briefje in het wollen vestje. Met een strak gezicht vouwt hij het briefje open. "dankjewel dat je voor ons kindje wil zorgen." Met natte ogen kijkt hij Bram aan en dekt dan het nog slapende kleine mensje toe op het kussen in de doos.

Bram gaat naast de doos liggen en kijkt Harm vragend aan.

“Ja jongen wat doen we nu?” Harm kijkt voor zicht uit. Dan draait hij zich om naar de keuken waar hij een eerste flesje pap klaarmaakt. Bram komt erbij staan. Harm glimlacht met lichtjes in zijn ogen en aait Bram over zijn lieve kop. “Ja makker, dit gaan we de komende jaren wel vaker doen.”